

Draga braćo i sestre, dobro jutro!

U ovoj katehezi nastavljamo promišljanje o koncilskoj konstituciji o liturgiji *Sacrosanctum Concilium* (SC). Danas ćemo se zadržati na crkvenoj dimenziji liturgijske molitve.

Kao što sugerira apostol Pavao, upravo nas Duh Sveti uči moliti. Od dana Pedesetnice Duh prebiva u Crkvi, nadahnjujući svako njezino djelovanje, a osobito molitvu. Život prve zajednice, rođene u Jeruzalemu nakon Isusova uskrsnuća, život je u Duhu kojega je darovao uskrsli Gospodin. “Od tada”, kaže Koncil, “Crkva nikada nije propuštala okupljati se na zajednički sastanak kako bi slavila vazmeno otajstvo: čitajući ‘u svim Pismima ono što se na njega odnosilo’ (Lk 24,27), slaveći Euharistiju, u kojoj se uprisutnjuju pobjeda i trijumf Njegove smrti, te zahvaljujući ‘Bogu za Njegov neizrecivi dar’ (2 Kor 9,15) u Kristu Isusu, ‘na hvalu slave Njegove’ (Ef 1,12), po djelovanju Duha Svetoga” (SC, 6).

U našem vremenu, u okruženjima kojima vladaju mentalitet učinkovitosti i potrošaštva, molitva se može činiti nečim beskorisnim i beznačajnim. U svijetu u kojem znanost i tehnika tvrde da mogu dati sve odgovore, molitva može izgledati kao oblik bijega od stvarnosti. Osim toga, u mnogim kršćanskim obiteljima više se ne prenosi iskustvo molitve, dok brojne osobe riskiraju zamijeniti ju jednom od mnogih tehnika psihološke naravi, usmjerenih osobnoj dobrobiti. Molitvu, međutim, kao temeljnu dimenziju naše ljudskosti, potrebno je ponovno otkriti u njezinoj istinskoj naravi.

Konstitucija *Sacrosanctum Concilium* ozbiljno je shvatila tu potrebu. To je duboko radovalo svetoga papu Pavla VI., koji je, proglašavajući prvi dokument odobren na Drugom vatikanskom koncilu, rekao: “Bog na prvome mjestu; molitva naša prva obveza; liturgija prvi izvor božanskoga života koji nam se priopćuje, prva škola našega duhovnog života” (Govor u Bazilici svetoga Petra, 4. prosinca 1963.).

Naime, u toj konstituciji pojam “molitva” označava cjelokupnu liturgiju. Ta je perspektiva presudna jer je usmjerila liturgijsku obnovu dajući joj kao temeljno načelo djelatno sudjelovanje vjernika. Liturgija se prije svega predstavlja kao mjesto susreta, Božje inicijative kojom se On približava čovječanstvu u svome Sinu, “Riječi koja je tijelom postala, pomazanoj Duhom Svetim” (SC, 5), na što možemo odgovoriti “po Kristu, s Kristom i u Kristu, u jedinstvu Duha Svetoga”, odnosno zahvaljujući “molitvi koju Krist, sjedinjen sa svojim Tijelom, uzdiže Ocu” (SC, 84).

Zato je sveti Pavao VI. gorljivo želio da Časoslov, odnosno svakodnevna javna molitva Crkve, nerazdvojiva od Euharistije, duboko prožme, oživi, vodi i izražava svu kršćansku molitvu te djelotvorno hrani duhovni život naroda Božjega (usp. apost. konstitucija *Laudis canticum*).

Kako bi se ta želja ostvarila, potrebno je da Časoslov bude sve više prihvaćen i življen u svakodnevnom životu krštenika i kršćanskih zajednica. Mnogim ljudima koji žele naučiti moliti, osobito katekumenima, on može ponuditi put i školu kršćanske molitve.

Svaki tjedan i svaki dan Euharistija i Časoslov predstavljaju disanje života Crkve, koje omogućuje da Duh Sveti struji kroz njezino Tijelo. U toj molitvi Krist “sa sobom sjedinjuje cijelo čovječanstvo i pridružuje ga uzdizanju ove božanske pjesme hvale” (SC, 83); tako iz dana u dan sve više postajemo dionici vazmenoga otajstva i sve više se suobličujemo Njemu.

Sveti Augustin kaže: “Kad u molitvi govorimo Bogu, ne smijemo od Njega odvajati Sina; a kada moli Tijelo Sina, neka od sebe ne odvaja svoju Glavu. Neka, dakle, isti jedini Spasitelj svoga Tijela, Gospodin naš Isus Krist, Sin Božji, bude onaj koji moli za nas, koji moli u nama i kojemu se mi molimo. Moli za nas kao naš Svećenik; moli u nama kao naša Glava; Njemu

se molimo kao našem Bogu. Prepoznamo, dakle, u Njemu svoj glas, a Njegov glas u nama” (*Tumačenje Psalma 85*: PL 37, 1081).

Povezan s Euharistijom, čiju svjetlost nastavlja, Časoslov posvećuje vrijeme našega svakodnevnog života: ujutro započinjemo dan s vjerom i zahvalnošću; u podne molimo snagu za vjernost usred životnih napora; navečer, nakon završetka rada, Večernja prati trenutak zalaska sunca; noću usnivamo povjeravajući se Božjemu miru. Svaki molitveni čas čin je nade: tijekom zemaljskog hodočašća bdijemo iščekujući zajedno s cijelom Crkvom slavni Gospodinov povratak.